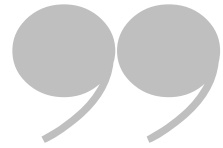


HARCOS BÁLINT

Prózaversek



Álom esetében sohasem lehetünk biztosak abban, hogy lépre csal-e bennünket a róka, vagy hogy épp kezünkbe vesszük-e a meztelenségünket, tüntetőn, keresztül-kasul a városon. A hideg talpak nyomorúsága talán elegendő arra, hogy számba vegyük a késztetésünket: mikortól fohászunk egy jobb életért – hiszen kezünkbe venni a sorsunkat olyan, mint kenyeret enni a legutolsó házban. Ám esetünkben másról van szó: különvéleményt eszkábálni káros, ha az elnémult szekrények mélyén még föllelhető valami hordalék, hogy fölkotorva azt súlyosbítsuk az amúgy is tehetős jelenünket, el- és megveszve a szagoktól, a zezzugoktól, amelyekből kihullottunk meddőn. A kérdés persze mindig ez: az álom melyik redőjében találunk egymásra? És találkozás lesz-e az?

*

Snake Tornado, a bűnügyi helyszínelő önmagára utaló nyomokat rögzített, ezért bebújt a vágyai kerekéi alá, és egy szerkezetben ébredt föl. A szerkezet esőből, szélből és a környező emberekből állt, és nem úgy kell elképzelni, mint egy labirintust, sokkal inkább úgy, mint egy képeskönyvet, amelyből kis ajtók, tükrök és ablakok nyílnak, de amely már szétmállott az esőtől és az őt tapogató ujjbegyektől. A kígyó rátalál erre a könyvre, az álma meglátja őt egy tükrön keresztül, az ajtó rácsapódik, és ő átsiklik egy valóságosabb sivatagba, amelyet a szélcsend O betűje övez.

*

Különös ernyedtség tartja fogva a testet, mintha ez a gyengeség erő volna, az émelegés pedig maga a tisztánlátás. A kedv, a szent kedv így megromlik, szendereg vagy elcsügged – kinek tetszése szerint. Semmi sem áll távolabb azonban ettől az állapottól, mint hogy uralkodjék akár egyetlen józan pillanaton is, a részegség nyomorúságos vakációját sem kölcsönzi a tudatnak – sokkal inkább előérzetnek nevezhetnénk – egy előérzet megnevezése előtti csöndben várakozunk tehát, amely várakozás nem sürget, nem halaszt, talán csak – reményeink szerint – játszik. De *reményeink szerint* játszik-e? És *csak* játszik-e? Amit a gyerek megszö, azt nyomban le is bontja, mégsem mondjuk rá azt, hogy *próbálkozik*.

*

Ha nem a szorongásomra és a kételyeim minél tüzetesebb megfogalmazására fordítanám az erőmet, akkor keresztül tudnék látni az álmaim sűrűjén, amelyben olyan egyértelműen különválnak a tétovaság és a kíméletlenség, a vadság és a menedék keresése. Semmilyen egyéb veszély nem leselkedne a

halotti maszkomra, csakis a reflex, hogy hátrafelé pillantgassak, miközben sanyarú ebédemet kanalizom, és a tarkómat végigsimítja egy lehelet. Hogyan is férhetnék közel a szemenszedett hazugsághoz hanyatt egy strandon, vagy egy magánmedence mellett, a Nap szemtől szembe örületében? Tudja erre bárki is a választ? Szívesen megszöknék ettől a nemkívánt tehertől, hiszen annak mégiscsak az a célja, hogy levessem magamról, nem, hogy átrakjam egyik vállamról a másikra, és úgy, akkor dobjam le, mikor már elfonynyadt, hogy ráébredhessek: a teher terhe nem azzal szűnt meg, hogy ledobtam, hanem hogy kimúlt – még ha nem is azzal, hogy szétzúzódott a kövön, ahová leejtettem, hanem azzal, hogy a vállamon *tartottam*.

*

Tragikus következményeinkkel, háttérben a zuhatagokkal, egyedül az állattal, üldözött keresztúton, szemben a zaklatásokkal, ödéma-szép keresztfüzerekkel, a fűzekkel, nyereménykosár havában, szigorú, szemenszedett hazugsággal, az ő ölében, igen, kalákában edzett hamishamuban jön el a végzet, szegényiskolákban lép a színre, hogy a kerevet fájdalmát csitítsa – vajon? –, jajongva átüsse a sakálképzet szélnek eresztett látomásait – ezek kutyák (vérebek?) –, magyarul: szabadságát. De miféle szabadságát? Szerelmi italok ínyenc kortyait ízelve, romvárosok eltűnt útjait (kis közlekedők!), hab és tajték porát a széttört amfiteátrum megbízhatatlan, rekonstruálhatatlan vonalain, vonagolva, ha „lélek” (egyértelmű tréfa) vesz rá minket szaladni (elárulni egymást?), futni, futni az elfúlásig, a házig, ahol anyánk vár, kötény, jószagú has, mellek, az idegen-ismerős illat, amelynek megadjuk magunkat, hogy végre belefúrva arcunkat – az arcot – az ölébe, fölsírjunk görcsösen – amitől most folyamok, tengerek tagadnak minket el.